

Pilda vierilor (2)

(urmare din numărul trecut)

**TOȚI CEI CARE AU
RISIPIT HARUL LUI
DUMNEZEU VOR FI
PEDEPSIȚI**

Mântuitorul precizează că, Stăpânul fiind sădătorul viei, arendașilor nu li s-a cerut decât s-o păzească și să predea partea de rod convenită proprietarului ei. Este foarte posibil ca, inițial, fariseii să fi crezut că arendașii răi îi simbolizau pe romani, de aceea au fost atât de categorici atunci când au rostit sentința: *Pe ticăloșii aceia ticălos îi va pierde și via o va da altor vierii, care îi vor da rodirile la vremea lor* (Mt. 21.41). În acest caz, ei ar fi fost simbolizați prin vierii credincioși. Până la urmă și-au dat seama că Mântuitorul rostise pilda împotriva lor, iar perioada de absență a stăpânului viei reprezintă întreaga perioadă în care respectivii lideri religioși evrei au fost păstori spirituali ai lui Israel. Precizarea potrivit căreia gospodarul a plecat departe (*în altă țară* – v. 33) are rolul de a sugera răbdarea pe care Dumnezeu a manifestat-o față de rabinii și preoții evrei și față de noi toți, care trebuie să rodăm pentru El. Trimiterea mai multor slujitori, în speranța că arendașii îi vor trata cum se cuvine, indică și bunăvoința lui Dumnezeu față de cei care continuau să-i respingă mesajul transmis prin profeți.

Având în vedere asprimea judecății pe care Mântuitorul a rostit-o împotriva fariseilor și a cărturarilor, considerăm necesară luarea în discuție a cauzelor care au dus, treptat, la starea neplăcută lui Dumnezeu în care se aflau. Sigur că aceste cauze sunt foarte numeroase și ar necesita o investigație laborioasă, de aceea ne vom

limita la menționarea și examinarea celor care reies din pilda vierilor.

O primă formă de ostilitate manifestată de vierii față de stăpânul viei a fost maltratarea trimișilor săi, despre care am spus că îi simbolizează în text pe profeții din Vechiul Testament, inclusiv pe Ioan Botezătorul. Deci, o primă cauză a căderii liderilor evrei, și a poporului împreună cu ei, de la fața lui Dumnezeu a fost **respingerea mesajului dumnezeiesc și brutalizarea mesagerilor trimiși**. Fără a mai intra în amănunte, amintim doar că toți profeții autentici trimiși de Dumnezeu să le vorbească israeliților au fost persecutați sau chiar executați (ex. Ilie, Elisei, Amos, Osea, Ieremia, Ezechiel etc). O precizare importantă în actualizarea avertismentului pentru Biserică este faptul că vechiul Israel nu a ignorat cuvintele profeților pentru că nu mai credeau în Dumnezeu, ci pentru că nu mai voiau să audă că Dumnezeu dezaprobă compromisurile lor (morale, politice, religioase etc.). În vechime, profeții nu erau trimiși să prevestească evenimintele viitoare, ci să interpreteze Legea lui Dumnezeu în contextul în care se afla poporul pe axa istoriei mântuirii. În felul acesta ei deveneau proclamatorii vocii lui Dumnezeu pentru popor. De cele mai multe ori, mesajul lor era respins pe motiv că Dumnezeu nu este atât de exigent precum este prezentat de profeți și nici atât de implicat în istoria lui Israel. Se creează astfel iluzia invulnerabilității poporului ales și a Templului, de aceea când Ierusalimul a căzut definitiv sub ocupația romană și Templul a fost dărâmat (70 d.Hr.), s-a produs și dezintegrarea lui Israel ca națiune. În aceste condiții, o altă precizare, la fel de importantă,

Presbiter CIPRIAN TERINTE

Lector ITP București

este aceea că rolul și lucrarea profeților din Vechiul Testament sunt preluate în Noul Legământ de predicatori și păstori, în calitate de propovăduitori ai Cuvântului și ai vocii divine. Nesocotirea mesajului și a mesagerilor lui Dumnezeu, cel mai adesea sub pretextul exigențelor prea mari și a religiozității exagerate susținute de ei, atrage judecata lui Dumnezeu asupra poporului, fie el și Noul Israel, Biserica lui Hristos.

O altă cauză a lepădării lor este enunțată de Mântuitorul în citatul din Ps. 118:22-23, redat în Mt. 21:42 - *Piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului; Domnul a făcut acest lucru și este minunat în ochii noștri!* Situația descrisă este aceea în care niște zidari înalță un edificiu important, folosind materiale de construcție din cele mai bune. În lucrul lor, însă, se împiedică mereu de o piatră, pe care o aruncă mânioși la o parte, pentru ca în final să-și dea seama că era piatra cea mai potrivită pentru a fi pusă în locul cel mai important – capul unghiului. Aceasta era piatra care realiza îmbinarea a două laturi ale temeliei unei clădiri. În „edificiul” poporului ales, așa cum îl concepușeră responsabili săi religioși, nu era loc pentru Hristos. Cu toate acestea, El s-a dovedit a fi piatra unghiulară, dar nu pentru evrei,